

OB

81.535

Szente B. Levente

Az első éj

Székelykeresztúr, 1996

Elő - és utószó gyanánt

„...E látvány az embernek fájdalom, mert az állattal szemben ember voltával kérkedik, s annak boldogságára mégis féltékenyen tekint – hiszen egyedül ezt akarja: élni az állathoz hasonlóan, nem életuntan és fájdalom között. S mégis hiába akarja, mert nem úgy akarja, ahogy az állat. Meg is kérdi egyszer az ember az állatot: miért csak bámulsz rám? Az állat akar is felelni, akarja mondani: onnan van ez, hogy mindig nyomban elfelejtem, amit mondani akartam – ekkor azonban ezt a választ is elfelejtette és hallgatott; úgyhogy az ember csak álmélkodott rajta. De álmélkodik önmagán is, hogy nem tudja a feledést megtanulni, s mindegyre a multon csügg: bármily messzire, bármily sebesen fusson is, a lánc vele fut.”

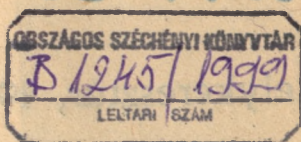
(Friedrich Nietzsche)

Szente B. Levente

Az első éj

Székelýkeresztúr, 1996

OB 81.535

Keresztképem

k
e
r
k e r e s v e
s
z
t a l á l t a m
m e g
a m i t
a n n y i r a k e r e s t e m

Csendélet

nézem a képem
mely rezzenetlenül ott függ
fönt az égen.

Az első éj

fagy volt és szél
tenyérynyi felhő mögött csatangolt a Hold
köröttem puffadt embertetemek
az elalvás gyakorló hívei

és jószagú hideg
kék nagyon mély kék talán
fekete volt az ég
űrben eltolódott idő
agyam porlott kattogva
a csendre hivatkozva

és távoli kalapácsütések
arcomat egy másik arc tolta
zárt csillagfény elé
s csak árnyként lélegeztem
a mozgást kutattam tapogatva húsz újjal
keresve szabad ízét

és álmodtam virág vagyok
és szép és jó és tényleg nem vagyok rossz
és lélegeztem és harmatot ittam és
megtámadtak a hangyák

November előtt

nagy fehér mezőben álltál
karcsú árnyéksziluettet egy magányos
sziklára hajolt fáradtan
a távolban félkört alkotott a világ pereme
s szó s hang nélkül bukott alá
a napfény a holdfénnel keveredve rád esve
szélröptette hajadnak szikrázó szálaira

amikor ott álltál a messzeségben
valakire várva
amikor ott álltál szerelemre vágyva
amikor már könnyed is ömlött és
lábaidon fölkúsztak a virágok
nyitott tenyeredben rózsabimbó aludt
még ott álltál a messzeségben

itthon azt mondták hogy elmentél
pedig láttalak hogy még ott állsz

eleredt az eső és hideg lett itthon
sáros lett a fehér mező
az alvó rózsza nyílni vágyott
és kikandikált ujjaid közül

X Az úr

vagyunk istenek kiknek
az ember elfelejtett nevet adni
gyengék és megalázottak
csonka mankóikkal a fekete űrt
szurkáljuk
hamuszürke feslett ábrázatunk
az élet fölött lebeg

alszik de sohasem álmodik
bennünk a szörny
az apokalipszis emlékével

hol a lovas
a trónra vedli árnyékát
bűnt lopva halhatatlanok közé
alkonyát követve
mosolyunk odafönt kőbe fullad
csillagpor hull alá
a láncravert tengerre is.

Perverz képekben

megérintem lábaid
futó homokként ömlök végig tested illatos
anyagán

minden szemcséimmal rád esek
tüzelő vágyat hozok
őrülten reszkető ujjaim hegyével
végigjátszom Bach összes futamát fogaidon
vérben viruló fület festek
hordágy fertőtlenített fehérségére
szádat keresve
fekete talajban turkálók majd
képmásodra sóhajtvá
tükörből nézlek
míg el nem tűnsz vágyaiddal
egyszer a verebekkel
újszülöttként
visszaszállva a menybe

fejemet levágom és öledbe helyezem
mert újrakezdődni látok mindent
hogyan szállítanak a keresztről
sírboltba ültetve
gondolok temetésedre

.....
újszülöttként
visszaszállva a mennybe
.....

gondolkodok tehát őrült vagyok
perverz képekben

Cím nélkül

falon kúszik a csend

utánanyúlok

és tíz körömmel

lekaparom

Hát te? (kérdeztem
magamtól)
(Huginak)

úgy láttam nekem a
szárnyaim az égig értek
hát neked ?

és még azt is láttam
hogy odafönt csak az űr van
Ki (fogadott)
hát te

aztán csak lebegtem

álmodtam

tovább

kell . . .

!

Átvirasztott éjek *(Csillához)*

reggelente apáink halott árnyait
élő szobrok közt egy pillanatra még
úgy hiszem látom
házam falai hideget árasztanak
nyomomban lihegő jövőm
magányom enyészik

esténként csukott szemhélyaimon
fürge ujjaim játszanak
szerelmem képmását simogatva
ébren maradok még
mielőtt álmodni mernék
hangtalan csókokat dobálva
rád -

gondolkodom és érzem
már az is fáj.

Szerelmed koldulom *(Csillához)*

hozzád jöttem
csendben lépkedve érted kiáltok
a magasba tekintve még hátrafordulok
feléd nyújtva kezem
nézlek szótlanul
várom
hogy megérints
... én csak szerelmed koldulom.

Még itt vagyunk!

fázik az alkony
s az esti szél hidegen
reccsen a köveken
maga előtt hajtva a tél
őszülő hajszálait
beborítva a Küküllő habjait
anélkül hogy búcsút intene
esőmosta kedveselnek

gyengéden suttog a szellő
fáradtan ránk pislog
s egyik szemét bágyadtan lehúnyja
átkúszik fölöttünk
szúrós porszemcséket sodorva
éber szemeinkbe

már mesélnek a szép napok is
rossz idők múlnak
s jót várva szeretteinket
hazafújják mindörökre
messziről csókot dobnak
a költöző madarak
nekünk hagyva az anyaföldet
mint megfakult
pillanattfelvételt . . .

Ösok

az vagyok ki
voltam
és voltam ki leszek
hosszú létezésen át
míg valahol
itt élek
csendesesen létezem

Mítosz

éhes vagyok
elragom hát köldökzsinórom
a szennyből egedet látom
kéken mint a tüzet
emészteni várlak.

ott vagyok kőben
fűben fában virágok leheletében
hegyek talpazatát képezem
jégvirág fölolvadt álmaiban
a tűzben a tengerek habjaiban keresett
szírének énekében
békében –
ha vagyok még.

Majd ha...

aztán
legyek béke mi
terheli lelkiismeretem
(sötétségben hogy ne lássam
könnyeit)
benne fehér tóban
üres tükörben
egy gondolat
(majd ha)
rám néznek
oda hol nem vagyok
(csak benned)
míg te haldokolsz

hol vagytok?
vagyunk?
vagy?

szemedben fény színek és
felismerés
szerető szerelem
félelem féltékeny bosszúálló
nyomor a szenvedés kinja
élet amit te adsz
halálod magad vagy
(átnéztem az ablakon és még egyszer
széppé varázsoltam a csendet!)

Töredék után

szemedben alkony borul
mi álmainkat messze viszi
őszbevonuló fecskehadakkal
karminvörös hajad
elkísér még

*

ahogy zuhanunk az ágyban
és zubog vérünk
homlokunk összeér szigorú
mosolyban összeforrva
a bennünk térdelő embert
keressük a követ
a keresztet mit kijelöltek

*

amint kiderül az ég
földre kényszerít a fagy
isten veled
csak maradj hol vagy.

Sírfelirat

kerestem embert és istent
magamra találtam
nem hiszem már –
tudom.

Téboly

üldözöm ördögeim

látom őket is

kikhez

azt mondjuk hogy

beszélek

Képzelt hatalom

uralkodom mozgás felett

és vagyok szű

az életfelé törve

hajtom végzetem magam elé

mikor eljött az időm

kinyitom kapuit a tulsó világnak

és átengedem élő szavaim –

Rajta

Fekete rózsá árnyát vet

(L. Szávuly Attila és
Szávuly Lajos emlékére)

azon a napon amikor
esőt hoztál reánk de még
elejtette tobozát egy fenyő
hol árnyékban omlottak zord sziklák
eltakarták barlangjait
a sötétnek és
(imádkoztunk)
utolsó szavad
vagyunk mi fölötted és gyalázva
önmagunk tetteit
könnyezünk
neked
nézünk egy pontra hol
lennél hol léteztél és vagy
talpig fekete bőrben ahogy szeretted
hosszú hajunkat fújja a szél
a sötétet kis fény váltja föl és
várunk míg leég a viasz
virágok lopva szívedre
– imádkozunk

(ezer év)

van egy nő ki szeret
vagyok én ki szeretem

őt
(ő engem)

van egy fa
öreg és nagy
(azt mondja ezer éves)

oda szoktam járni
(a nő elől)

egyszer egy nap megragadta
(?)
tekintetem
és kezeit láttam testemet
markolászva

(ő voltam én –
már nincs az a fa
tudom
maradt az ezer év.)

Tartalom

Keresztképen	3
Csendélet	4
Az első éj	
November előtt	5
X az úr	6
Perverz képekben	7
Hát te? (kérdeztem magamtól)	
Cím nélkül	8
Átvirrasztott éjek	9
Szerelmed koldulom	
Még itt vagyunk!	10
Ősök	11
Mítosz	
Majd ha	12
Töredékek után	13
Sírfelirat	
Téboly	14
Képzelt hatalom	
Fekete rózsá árnyat vet	15
(ezer év)	16
Tartalom	17

Tartalom

1	Köszönetnyilvánítás
2	Bevezetés
3	Az előszó
4	Előszó
5	Köszönetnyilvánítás
6	Az előszó
7	Az előszó
8	Az előszó
9	Az előszó
10	Az előszó
11	Az előszó
12	Az előszó
13	Az előszó
14	Az előszó
15	Az előszó
16	Az előszó
17	Az előszó
18	Az előszó
19	Az előszó
20	Az előszó
21	Az előszó
22	Az előszó
23	Az előszó
24	Az előszó
25	Az előszó
26	Az előszó
27	Az előszó
28	Az előszó
29	Az előszó
30	Az előszó
31	Az előszó
32	Az előszó
33	Az előszó
34	Az előszó
35	Az előszó
36	Az előszó
37	Az előszó
38	Az előszó
39	Az előszó
40	Az előszó
41	Az előszó
42	Az előszó
43	Az előszó
44	Az előszó
45	Az előszó
46	Az előszó
47	Az előszó
48	Az előszó
49	Az előszó
50	Az előszó
51	Az előszó
52	Az előszó
53	Az előszó
54	Az előszó
55	Az előszó
56	Az előszó
57	Az előszó
58	Az előszó
59	Az előszó
60	Az előszó
61	Az előszó
62	Az előszó
63	Az előszó
64	Az előszó
65	Az előszó
66	Az előszó
67	Az előszó
68	Az előszó
69	Az előszó
70	Az előszó
71	Az előszó
72	Az előszó
73	Az előszó
74	Az előszó
75	Az előszó
76	Az előszó
77	Az előszó
78	Az előszó
79	Az előszó
80	Az előszó
81	Az előszó
82	Az előszó
83	Az előszó
84	Az előszó
85	Az előszó
86	Az előszó
87	Az előszó
88	Az előszó
89	Az előszó
90	Az előszó
91	Az előszó
92	Az előszó
93	Az előszó
94	Az előszó
95	Az előszó
96	Az előszó
97	Az előszó
98	Az előszó
99	Az előszó
100	Az előszó

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

**A kötet a székelykeresztúri Sziget Ifjúsági és Tanács-
adó Iroda gondozásában jelent meg.**